

Most, hogy a birodalomban egy időre átvette a béke - vagy legalábbis az igazságosság - az uralmat, úgy döntöttem, kis időre letelepszem Alsornán. Nem szánok sok időt a pihenésre, csak még van néhány elintéznivalóm. Többek közt Ghortarius ígéretét számon kell kérnem rajta. Heh! És persze Dar Pha...

Nortar azt javasolta, írjam le a gondolataimat, ha nem akarom, hogy éjszaka gyötörjenek életem hátralévő részében. Azt mondta, neki segített. Leírt mindent, ami eszébe jutott mostanáig. Aztán tűzre vetette, ezzel mintegy megszabadulva a múlt terhétől. Nortar okos és bölcsebb, mint gondolná az ember. Megfogadtam hát tanácsát, Dar Phatól kértem egy üres naplót meg írószerszámot. Most itt ülök a szobámban és... már nem is emlékszem, mikor fogtam utoljára tollszárat... Olyan vékony, könnyű. S amennyire könnyű, annyira nehezen bánok vele. Megszoktam a kard súlyát, a lendületét. Ezekkel a kis betűkkel... Az istenekre! Ha ezt valaki meglátná, sose gondolná, hogy valaha tanultam írni, s olvasni.

Ám gondolataim - mintha csak Nortar tanácsára hallgatnának - egyre kitörni szándékoznak belőlem. Nem tudom múlt időben írni. Képtelen vagyok rá. Oly közeli még a kín, a sok küzdelem, hogy önkéntelenül is olyan érzésem van, mintha újra átélném az egészet...

A levegő párás, nehéz és meleg. A csillagokat sem látni. A csillagokat sosem látni. A holdat sem. A Napot pedig utoljára... nem is tudom már, milyen a Nap. Elfelejtettem, milyen érzés a meleg napsütés, a világosság és... a kék ég... a madarak... Már csak a szavak maradtak. A képek halványak. Sápadtak, mint a nyár itt Vahkmaarban. Itt már nincs semmi. Se nappal, se éjszaka, s az évszakok sem változnak. Örök homály és fojtogató levegő.

Örök... ez a szó nehéz és hosszú...

De nem... Valamikor sütött a Nap ezen a földön is. Valóban, emlékszem, egy ideig még tudtam számlálni a napokat. Aztán az éveket. Az éveket? Egy évet... Két nyár volt. És aztán jött a második ősz, de aztán... valami történt. Igen. Iszonyú robaj volt, a föld remegett. A cellámba por, föld meg hamu zúdult be. Azt hittem, itt fogok elpusztulni. Akkor rémült örök jelentek meg és magukkal vittek... a trónterembe, ahol... Ő szokott minket várni. De akkor nem volt ott. Lekötöztek minket a székbe, és vártak. Aztán minden elcsöndesedett. A némaság és a forróság

rettenetes volt. Félttem. Nem Gandohartól, nem a ránk váró kínzástól. Valami történt akkor. Valami megfoghatatlan, ismeretlen, valami pusztító. És nem tudtam, mi az. Most se tudom. De annyi bizonyos, hogy azóta van a homály. És a rettegés ott kúszik a talaj fölött, mint valami éhes kígyó, hogy azonnal lecsapjon áldozataira.

Egyszer mérgemben megfogtam egy patkányt, mert megint előttem akartak az ételhez jutni, és kidobtam a rácson. Abban a szempillantásban egy hosszú, nyelvzerű valami ostorcsapásszerűen, villámsebessen lecsapott, és az állat eltűnt. A patkányok fürgék, de arra se volt ideje, hogy megforduljon. A hideg kiráz a puszta emléktől is. Azóta legfeljebb félretolom őket. De már megszoktam a jelenlétüket. Nem különbek nálam: félnek, éheznek és a vár fogságában élnek.

Megint hallom az öröket. Jönnek értem istenek az égben! SEGÍTSETEK!!!!

Nem bírom tovább

Nem bírom

Nem

Megint elájultam. Egyre többször. A kezem is egyre tovább remeg. A gyomrom. Ilyenkor napokig nem bírok ételt magamhoz venni. Csak vizet - kortyonként. A fejem széthasad és levegőt vennem is nehéz. Mintha minden izmom elernyedne. És mindig csak aludni vágnék. Az alvás jó. Az álom... nincsenek álmaim. Ha ilyenkor lehunyom a szemem

Kyra! Kyra ne! Nem szabad feladnod! Nem szabad feladnunk- élnünk kell! Egyszer majd... majd... kiszabadulunk innen. Kiszabadulunk.

Már hallottam - csata hangját hallottam. Régen volt, de valaki szembeszállt Gandoharral. De nem itt. Messze innen, mégis ismerős volt a hely... Oswaroth - hát persze. De hogyan? Hisz itt voltunk Vahkmaarban. Azt hiszem... igen, sejtem már.

Amikor Gandohar közénk áll... egek, alig kapok levegőt... és varázsol egy pentagrammát, azután pedig... milyen hideg lett hirtelen... azután - a fájdalom. Mintha égő tűzben lennék... A tűz körülvesz, de nem a húsomat marja, hanem a lelkemet - elemészi a gondolataimat, míg nem marad más, mint a tűz maga. A forró, táncoló lángok, melynek nem állhat ellen se fa, se víz, se kő - még maga Gandohar se.

De akkor egyszer - hogy az istenek kegyéből-e, nem tudom - messze kerültünk Vahkmaartól. Csak arra tudok gondolni, hogy Gandohar fejében jártunk. Egy emlékében. Kyraival ott álltunk kézen fogva a vár ormán - rettenetes volt... Mégis jobb volt, mintha a kastélyban maradtunk volna. Minden lény ellen való önző gondolat ez, mert amit ott láttunk, az maga volt a borzalom. Láttam már háborút, vért, küzdelmet. Hallottam már fegyverek csengését, íjhúrok pendülését, nyilak sziszegését. Sikolyokat... De ez... nem harc volt - mészárlás. Kyra olyan szorosan markolta a kezemet, hogy szinte fájt. Erős lány, de arcán könnyek patakzottak és szemében nagyobb fájdalmat láttam, mint mikor a kínzásnak vége.

És láttuk a harcmezőn bátran, vakmerően - vagy épp kétségbeesetten - harcolni az embereket... és az orkokat! Mert ők szálltak szembe Gandohar hatalmával. Az emberek voltak a katonák, akik Oswaroth várát védték.

Akkor hirtelen az egész harcmezőt elborították a földből előtörő hatalmas sziklatövissek. Nem kíméltek se embert, se orkot. Miután a föld remegése abbamaradt, a haldoklók utolsó sikolyai és nyögései is elcsendesültek. Néma csend ült a csatatérre. A szél süvített csupán. A harc eldőlt. Mellettünk Gandohar csendesen leengedte kezét, lehajtotta fejét, majd felemelte, de már nem nézett le többé. Elfordult és elindult trónterme felé. Akkor meghallottam: egy fiatal katona a vár tövében nyüszítve felsírt.

Amikor magunkhoz tértünk, Gandohar a földön térdelt, hörögve vette a levegőt és remegett, mint a nyárfalevél. Nehezen, de úrrá lett önmagán. Még nem vitetett el minket, ahogy szokott. Várt. Megivott valamit, amitől nagyon gyorsan rendbejött. Soha máskor - se azelőtt, se azután - nem használt ellenünk mágiát azon kívül, ami az eljáráshoz kellett...

Azután napokig eszméletlenül feküdtem a cellában.

Istenem, Kyra! Édes kicsi húgocskám. Nekem kellene rád vigyáznom. Megígértem neked. És most itt fekszem tehetetlenül, remegő végtagokkal. Ha megmozdítom a fejem, az majd széthasad és rögtön hányingerem van.

Kicsi Kyra! Olyan sápadt már. Olyan gyenge. Ahogy a fejét tartja, ahogy felemeli a kezét, ahogy lép. Az a vele született tartás, amivel mindig lenyűgözte - és elbűvölte - az embereket, tovatűnt. Ha nem látnám a szemét, mikor újra meg újra behoznak minket a trónterembe, azt hinném, összetört. A teste talán valóban mintha összeesett volna. Lefogyott és elgyengült. De a lelke... olyan, mintha maga lenne a természet... mindig képes megújulni. És mintha ezzel ő tartana engem életben.

Remélem egyszer eljön az a nap, mikor képes leszek ezt meghálálni neki. Ha lesz még olyan nap, amikor nem itt leszünk. Bárhol máshol, de nem itt.

Ma kijutottam. Az egyik szökésem alkalmával a könyvtárban találtam egy naplót, amit valami építész írt. Nagyra volt magával - és talán lehetett is, mert végül az ő tervei alapján építették meg ezt a tornyot -, de túl sokat firkálgatott. A gondolatait is... Ez volt a veszte. Azonban emlékét szívemben őrzöm, mióta megtaláltam a jegyzeteit. Abban ugyanis nagyjából felsorolja, miféle rejtekajtót és titkos csapdákat épített a kastély katakombáiban. Ezek segítségével szépen elkerülhettem a nem kívánatos meglepetéseket. Persze volt néhány őr is, de kivártam, míg eltűnnek a járőrözés során. Így már nem is volt olyan nehéz - és nem is kellett messzire mennem. Mint kiderült, a titkos bejárat idelent volt, az egyik folyosó végén. Azt már kitapasztaltam, hogy mikor lehet elég erőm a meneküléshez. Azt hiszem, az utóbbi időben Gandohar valami gyógyital félét kevertetett bele az ételembe, hogy ne múljak ki, hiszen szüksége volt rám az eljáráshoz. Ettől kicsit hamarabb erőre kaptam - de próbáltam nem

mutatni ezt. Így mindig maradt egy-két napom, amikor egész tűrhető állapotba kerültem. Ez is egy ilyen nap volt. Amíg ki nem léptem azon az átkozott ajtón...

S amit láttam, az rosszabb volt, mint amit képzeltem. A tervem az volt, hogy valamiképpen elvergődöm egy emberlakta helyre, és segítséget szerzek Kyra kiszabadításához. Azonban amikor kitettem a lábamat, először nem is kaptam levegőt. Nem a szag és nem a homály vette el a lélegzetemet, hisz azt már megszoktam. A látvány. Sokat képzelődtem, milyen kihalt lehet a táj, hogy életnek semmi jele, csak mindenütt a halál van. De ott igenis volt élet. Már ha ezeket a leírhatatlan, szavakban nem önthető lényeket, vagy még inkább szörnyeket életnek lehet nevezni. Ott álltam az ajtóban és csukott Malielhez fohászkodtam, hogy mire felnézek, ébredjek fel ebből az iszonyatos rémálomból. De minden hiába. Nyitott szememet csípte a felszálló nehéz por. Mozdulni sem bírtam. Valószínűleg egyébként ezért maradtam még életben - mert ha még egy lépést teszek, a sziklák védelmét többé nem élvezhettem volna, s minden bizonnyal meglátott volna egy óriási démon, vagy tulok, vagy bármelyik az olyan szörnyek közül, miket még soha életemben nem láttam! Akkor pedig...

Így azonban, amíg ott álltam földbe gyökerezett lábbal és próbáltam elhinni, hogy nem a pokol legalsó bugyrában vagyok, rám találtak az örök. Nem csaptak nagy zajt, mikor elfogtak - ők is féltek az odakint ólálkodó borzalmaktól. Kijöttek, hátamnak szegezték kardjukat, s én szinte önkívületben, egyetlen mukkanás nélkül követtem őket vissza a cellámba. Dühösen betaszítottak, de most nem szóltak semmit. A próbálkozásaim után eddig még mindig ellátták a bajomat - most nem. Csakis arra tudok gondolni, hogy őket is megviselte és felemésztette minden erejüket az, hogy el kellett hagyniuk a biztonságosnak számító kastélyt. Némán távoztak...

Ne! Kyrat ne! Nem hagyhatjuk ott!

Ne, ez így nincs rendjén. Nem jó. Ezt nem szabad. Nem tehetem meg vele. Valahogy vissza kell jutnom hozzá!

Ezek az orkok mindent elrontanak. Megmentettek... engem! Kyrat meg otthagytuk, mert kockázatos lett volna kimenteni! De így meg fog halni! Nélkülem...

Azt mondják, nélkülem is boldogul. Gyengül, de tartja magát. Eddig engem használt Gandohar "védőpajzsként" és egyúttal "erőforrásként" is, hogy Aziraal ne törhessen ki Kyraból. Gandohar Aziraalon akar uralkodni. Meg akarja törni. Egy istent. Hah.

Nagyon sok dolgot tudtam meg... A világ rengeteget változott azóta, hogy Gandohar legyőzött. Azt mondják, öt éve vagyok fogoly. Öt éve. S ezalatt Gandohar császár lett. Emélekszem rá, hogy egyszer más ruhában jelent meg. Azután mindig ilyen páncélban és palástban járt. El sem tudtuk képzelni, miért. Velünk előtte is, utána is ugyanúgy bánt. A szeme... a szemét így is láttuk, még az álarc mögött is. A zöld villanás, amikor ereje felkorbácsolódott... Az álarc nem rejthette el előlünk a hatalomvágytól és örülettől eltorzult arcot, a tekintetet, ahogy a célját látta maga előtt lebegni. Megszállott volt - önnön vágyai megszállottja.

És Kyra most egyedül maradt a kezei közt!

Azt mondják, pihennem kell. És ha már kipihentem magam, akkor kapok feladatot.

De hogy pihenhet egy ember, miközben félti a hátát attól, hogy bele ne álljon véletlenül egy hosszú tűr? Egyetlen rossz mozdulat, egyetlen rosszul fogalmazott szó - és végem.

Ugyanakkor - ma éjjel a szabad ég alatt aludtam. Sokáig nézegettem a csillagokat... és a holdat... Még egy kis eső is esett... de nem hiszem, hogy az esőnek enyhén sós íze lenne... És most reggel van. Süt a nap. Madarak csiripelnek. Madarak... Mellettem a bokorban valami kisebb állat neszez.

Remélem, nem zavarnak fel már megint ilyenkor. Korán kelő népség ez. És a fejükbe vették, hogy segítenek visszahozni a régi formámat. No hiszen! A régi formám - öt évi semmittevés, éhezés meg kínzás után! Bár ha így haladnak a kiképzéssel, lehet, hogy visszakívánkozom Vahkmaarba...

NEM!!!

Ez még gondolatnak is rossz!

A tüneteim ugyan hasonlóak: remeg a kezem, meg minden más tagom és alig bírok megmoccanni. Itt azonban minden reggel kapok enni és valami főzetet is elég csap a mogorva mágus, amitől hamar elmúlik ez a gyengeség. Azután pedig kezdetét veszi a munka...

Több, mint egy hónapja vagyok már itt - istenemre mondom, tudom számolni a napokat! - és egész megerősödtem. Ma megkaptam az első feladatomat: meg kell szereznem valami teleporkó darabot két tolvaj gromtól. Ha belegondolok, hogy én ezekkel fél kézzel is elbántam egykor... Most teljesen kimerültem. Fürge kis dögök. Amikor odaadtam Ghortariusnak a stabilizáló követ, azon is csodálkozott, hogy még élek egyáltalán. Ilyenkor mindig úgy "megnő" az önbizalmam.

Az az íjász is, Nortar... csöndes. Nagyon ritkán és nagyon keveset beszél. De a tekintete! Néha semmit sem lehet kivenni belőle, de egyszer-egyszer elkaptam már a pillantását, mikor nagyon elgondolkozott, vagy koncentrált valamire. Nem csodálom, hogy remek íjász - a tekintete önmagában felér egy nyílvesszővel. Most örülök, hogy nem vagyok az ellensége - egyelőre. Még mindig nem tudom, meddig tart majd ez a szövetség, de rendkívül törékeny ez a kényszerű béke ember és ork közt.

Rogdor például mindig megvetően néz rám, úgy beszél velem, mintha mocsok lennék a csizmáján. Bár minden tisztelem az övé - mert én emberek közt is ritkán találkoztam ennyire becsületes, kitartó, elveihez hű és erős katonával - egyszer még kihívom párbajra, ha így folytatja tovább. Meglepődnék, ha bármi feladatot bízna rám. Heh... még a szobája kitakarítására se kérne meg, nehogy meg kelljen köszönnie.

Bezzeg Dar Pha! Udvarias kislány... Talán túlságosan is az. Néha nagyon furcsán viselkedik. Mikor megérkeztünk a szigetre... Hm... Micsoda belépő volt az is! Nem tudom, hogy mulassak rajta, vagy inkább... nem, az tisztességtelen lenne vele szemben. Miután kigabalyodtunk egymásból, nagyon zavarban volt. Még az arckendője felett is látni lehetett a pírt. S ezután is olyan volt, mint aki nem önmaga. Mire szólhattam volna, vigyázzon, hova lép, már rácsattant a csapda. Átkozott gromok! Azért azt még nem felejtettem el, hogyan vágjam el hátulról a nyakukat!

Szegény lány... egy hétig lesütött szemmel járt a társai között, hogy ilyen óvatlan volt - bérgyilkos létére... Azért elmorzsolt a fogai közt egy köszönömöt, mikor Nortar a karjaiban elbaktatott vele Ghortarius után, s elhaladtak előttem...

A VÉG ISZONYÚ! S még iszonyúbb, hogy a húgom csak az első áldozat lesz! Aztán százak, ezrek hullnak el, végül a tűz mindent felemészt majd e világon, s elszabadul a Pokol. Nem. Ezt nem engedhetem. Cassara azért mutatta meg nekem mindezt, mert állítása szerint én képes vagyok ezt megakadályozni. Segítséggel persze, de képes vagyok rá. Ő nem hozakodott elő nekem a "királyi származásommal" meg "az istenekkel való különleges kapcsolatommal", s ezért hálás vagyok neki. Ő egyszerűen a harcost látja bennem, aki elszántan meg akarja menteni a testvérét, s ezáltal a világot.

Cassara különleges nő. Gyönyörű, de valahogy félelmetes is. Őt nem lehet szeretni. A hatalom, ami körbelengi őt, térdre kényszeríti az embert. Olyan, akár egy felsőbbrendű lény, egy megközelíthetetlen szellem. Bölcs és hideg. A tekintetében azonban mindig tűz ég. A szavai - bár halkán beszél - az ember lelkébe hatolnak.

Úgy érzem, az orkok tartanak tőle, mintha azt súgná az ösztönük, hogy ne bízzanak meg benne. Ugyanakkor mély hálát is érzenek iránta, mivel Cassara volt az, aki népük maradékát - vagyis őket - összeszedte és csapatot csinált belőlük. Neki köszönhetik, hogy olyanná lettek, mint egy család. Mindannyian megszenvedték a háborút - az oswarothi csatát, melynek tanúja voltam.

Dar Pha néhány napja elmesélte este a tűz mellett - mikor mi voltunk őrségben -, hogy Rogdort és Nortart abban a csatában foglyul ejtették és a várba vitték. Ekkor már sejtettem, mi következett... Gandohar és Sordahon - a "császár" jobb keze - olyan kínzásoknak vetették alá őket, amiről "én álmodni se mernék". Szó szerint így mondta. Akkor ránéztem, s ő megint elpirult és zavarában igen halkán bocsánatot kért tőlem.

De attól kezdve képtelen vagyok haragot érezni Rogdor iránt. És nem háborgok magamban, mikor Ghortarius is lekezelően beszél velem. Ők mind olyan dolgokat éltek át, amit senki élő teremtménynek nem kívánok.

És furcsa, de mintha kezdenének megszokni engem. Rogdor reggel adott egy feladatot. Ghortarius pedig tegnap megmutatta, hogyan kell egy kisebb gyógyitalt megfőzni. És a kovács, a vak Sokaris sem akarja már velem lerombolni a műhely falát. Azért nem bízom el magam. DAr Pha néha nagyon pimasz velem, néha meg zavarba ejtően tartózkodó. Az ő történetét még nem ismerem, de az biztos, hogy az ő lelkét nem a háború sebezte meg. A sebek nem túl mélyek, s ezek könnyebben gyógyulnak, ha a megfelelő gyógyír kerül rájuk.

Elérkezett a nap, mikor mindannyian úgy ítélték meg, alkalmas vagyok az első nagyobb horderejű feladat elvégzésére. Mindenki tanácsokkal látott el. Meg persze egy egész listát kaptam, hogy kinek mit intézzek el.

Zsong a fejem a sok információtól. Bizseregnek az izmaim az izgatottságtól. Végre tehetek valamit! Végre emberek közé mehetek! Bár az utóbbi két hétben már igazán nem lehetett okom panaszra az orkok társaságát illetően. Ghortarius még egy tréfát is megengedett - bár én azt hiszem, nem értékeltem kellőképpen a humorát. Mindenesetre ő jól szórakozott azon, hogy ezek a teleportkövek nem mindig működnek kiszámíthatóan és némelyik szeszélyes is, mint az emberei asszonyok. Ha-ha. Boldog leszek, ha Hatmandor helyett a szavanna másik szegletében kötök ki...

Felszerelkeztem kellő mennyiségű étellel, itallal, ilyen-olyan főzetekkel, amiket a mágus tukmált rám. Nem ellenkeztem - abból, amit Cassara mesélt a mostani világról, arra a következtetésre jutottam, hasznos lehet az ilyen fajta ellátmány. Még egy egész helyes göncöt is kaptam az orkoktól - arra nem vagyok kíváncsi, honnan szereztek emberi ruházatot, ezt jobb nem tudnom... Most pedig itt állok Ghortarius szobájában, és bámulok bele a kéken izzó, lüktető teleportba, de valahogy csak nem tudom rászánni magam az indulásra. Pedig régen milyen sokat utaztam teleportok segítségével. De az régen volt. Ez egy másik világ. Más eszközöket használnak, minden máshogy viselkedik már, mint azelőtt. Aztán meghallom a mágus hangját a hátam mögött: "No mire vársz még? Hatmandor nem jön ide hozzád, akárhogy nézed azt a teleportot!" Hát legyen. Belépek a pulzáló fénycsóvába.

Huh! Ez gyors volt, de felkavaró. Émelyeg a gyomrom, mikor célt érek. Ezután a következő, amit érzek a forró, száraz levegő, amitől hirtelen alig kapok levegőt, és legszívesebben ledobnám magamról minden hacukámat. Kilépek a teleportból. Elkapom egy férfi esdeklő tekintetét, aztán elsötétül előttem minden. Iszonyatos fájdalom hasít belém, mintha villám

csapna le rám, vagy késsel döftek volna a szívembe. Kyra kínoktól eltorzult arca jelenik meg előttem. "Segítség!" A nevét kiáltom, de addigra már eltűnik. Segítenék, de hogyan? A dühtől és a kétségbeeséstől ráz a hideg, reszketnek a tagjaim a feszültségtől. Azon kapom magam, hogy a földön térdelek és a homokot markolom teljes erőmből. Mélyeket lélegzek és lassan feltápáskodom.

A férfi, akit az előbb láttam, mintha csak erre várt volna. Azonnal idejön hozzám és megszólít. Ételért könyörög, mert napok óta nem evett már. Mivel a gyomrom most képtelen bármilyen étel gondolatát elviselni, szívesen adok neki egy szelet sózott, szárított húst a zsákomból. Iszok egy kortyot a kulacsomból, s megkínálom őt is. Elfogadja azt is. Egy pillanatra leülök egy ház árnyékába, s nekidöntöm hátamat a furcsán hűvös falnak. Össze kell szednem magam. Letelepszik mellém a koldus is és csak úgy dől belőle a szó. Elmeséli, hogy ő tulajdonképpen halász volt Orosban, de jött egy vihar és tönkretett mindent, majdnem az egész falu kihalt, akik meg túléltek, azok ide menekültek - vagy Halhinba. De sehol se jó most, mert az aszály mindent és mindenkit felemészt. Éhínség van a szavannán, csak Hatmandorban érezheti magát biztonságban az ember. Ott van víz is, étel is bőven. Mert az a császár egyik féltett városa. Itt pedig a falu vezetője képtelen bármit is tenni az embereket pusztító éhezés ellen. "Egy nő" - teszi hozzá lekicsinylően. Ezzel mindjárt vitába is szállnék - mert azonnal Kyra és az édesanyám jut eszembe, de valami szavamot veszi. Valami, amit az előbb mondott a férfi. Volt egy mondat, ami valahogy szöveget ütött a fejembe. Eh, ez a meleg! Megvan!

SZAVANNA???! Ha ez nem Hatmandor, akkor mi???. Bayan?! GHORTARIUS!!!